

Ἡ βάπτισις τοῦ ἑκατόνταρχου

Ο απόστολος Πέτρος βρισκόταν ἐδῶ καὶ κάμποσες μέρες σὲ μιά παραθαλάσσια πόλη, τὴν Ἰόππη, ὅπου εἶχε ἀναστήσει τὴ φιλόανθρωπη Ταβιθά καὶ ἐλκύνει πολλὲς ψυχές στοῦ Χριστοῦ. Ἔμενε στοῦ σπιτί κάποιου βυρσοδέψη, πού τὸν ἔλεγαν Σίμωνα.

Στὴν Καισάρεια, σαράντα πέντε χιλιόμετρα βόρεια ἀπὸ τὴν Ἰόππη, ζοῦσε ἕνας ἀξιωματικός τοῦ ρωμαϊκοῦ στρατοῦ, ὁ ἑκατόνταρχος Κορνήλιος. Ὑπηρετοῦσε σὲ μιά «σπεῖρα», δηλαδή στρατιωτικὴ μονάδα χιλίων ἀνδρῶν, πού λεγόταν Ἰταλική, ἐπειδὴ εἶχε στρατιώτες ἀπὸ τὴν Ἰταλία.

Ὁ Κορνήλιος μαζί μὲ ὅλη τὴν οἰκογένειά του εἶχε προσχωρήσει στὴν ἰουδαϊκὴ κοινότητα. Καὶ ἦταν πολὺ εὐσεβής. Προσευχόταν ἀδιάλειπτα στοῦ Θεοῦ καὶ ἔδινε πολλὲς ἐλεημοσύνες στοὺς φτωχοὺς.

Μιά μέρα λοιπόν, καθὼς προσευχόταν, γύρω στίς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα, εἶδε σὲ ὄραμα ἕναν ἄγγελο τοῦ Θεοῦ νὰ μπαίνει στοῦ σπιτί του, νὰ τὸν πλησιάζει καὶ νὰ τοῦ λέει:

–Κορνήλιε!

Τρόμαξε. Μόλις πού μπόρεσε νὰ ψελλίσει:

–Τί εἶναι, Κύριε;

–Οἱ προσευχές σου καὶ οἱ ἐλεημοσύνες σου ἀνέβηκαν

ὡς τὸ Θεό. Κι ἔκείνος δὲν σέ ξεχνάει. Στείλιε, λοιπόν, τώρα στὴν Ἰόππη ἀνθρώπους, νὰ καλέσουν ἐδῶ κάποιον Σίμωνα, πού λέγεται καὶ Πέτρος. Τὸν φιλοξενεῖ ἕνας βυρσοδέψης, Σίμων λέγεται κι αὐτός. Τὸ σπιτί του εἶναι κοντὰ στὴν θάλασσα.

Ὁ ἄγγελος ἔγινε ἄφαντος. Κι ὁ ἑκατόνταρχος ἀπόμεινε μόνος, κατάπληκτος καὶ φοβισμένος.

Μόλις συνῆλθε φώναξε δύο ὑπηρέτες του κι ἕναν εὐσεβὴ στρατιώτη, πού ἦταν στὴν ὑπηρεσία του. Τοὺς τὰ διηγήθηκε ὅλα.

–Ξεκινήστε τώρα κιόλας γιὰ τὴν Ἰόππη, τοὺς εἶπε στο τέλος. Βρεῖτε αὐτὸν τὸν Πέτρο καὶ φέρτε τον ἐδῶ.

Τὸ ἐπόμενο μεσημέρι οἱ τρεῖς ἀπεσταλμένοι κόντευαν νὰ φτάσουν στὴν πόλη. Τὴν ὥρα ἐκείνη ὁ Πέτρος ἀνέβηκε στοῦ δῶμα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Σίμωνα γιὰ νὰ προσευχηθεῖ. Ἐκεῖ, ὅμως, πείνασε. Καὶ ἐνῶ οἱ νοικοκυραῖοι ἐτοιμάζαν τὸ φαγητό, ὁ Ἀπόστολος ἔπεσε σὲ ἔκσταση. Βλέπει τότε τὸν οὐρανὸ ἀνοιγμένο κι ἕνα πράγμα σάν μεγάλο σεντόνι, δεμένο ἀπὸ τέσσερις ἄκρες, νὰ κατεβαίνει στὴ γῆ. Μέσα σ' αὐτὸ ὑπῆρχαν ὅλα τὰ τετράποδα, τὰ θηρία, τὰ ἐρπετά καὶ τὰ πουλιά, ζῶα δηλαδή πού οἱ Ἰουδαῖοι δὲν ἔτρωγαν ποτέ, γιατί ὁ μωσαϊκὸς νόμος τὰ θεωροῦσε ἀκάθαρτα (Λευϊτ. 11).

–Σήκω, Πέτρο, σφάξε καὶ φάε! τὸν πρόσταξε μιά φωνή.

–Ποτέ, Κύριε! ἀποκρίθηκε. Ἀφοῦ ποτέ στὴ ζωὴ μου δὲν ἔφαγα κάτι μολυσμένο ἢ ἀκάθαρτο.

Ἡ φωνὴ τοῦ ξαναμίλησε:

–Αὐτὰ πού ὁ Θεὸς καθάρισε, μὴν τὰ θεωρεῖς ἐσὺ ἀκάθαρτα.

Τρεῖς φορές ἔγινε αὐτό. Ὑστερα τὸ σεντόνι ἐκείνο ἀνέβηκε πάλι στὸν οὐρανὸ καὶ ἐξαφανίστηκε.

Ὁ Πέτρος, ἀπορημένος, ἄρχισε νὰ ἀναρωτιέται τί νὰ σήμαινε τὸ ὄραμα πού εἶδε.

Στὸ μεταξύ, οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Κορνηλίου, ρωτώντας, εἶχαν βρεῖ τὸ σπιτί τοῦ Σίμωνα. Τώρα στέκονταν μπροστὰ στὴν ἐξώπορτα καὶ φώναζαν:

–Ἐδῶ μένει κάποιος Σίμων, πού λέγεται καὶ Πέτρος;

Ὁ ἀπόστολος ἦταν ἀκόμα στοῦ δῶμα, βυθισμένος σὲ σιλλογή.

Δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσει τὸ ὄραμα. Καὶ τότε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα τοῦ μίλησε.

–Τρεῖς ἄντρες σέ ζητᾶνε, τὸν πληροφόρησε. Κατέβα ἀμέσως καὶ πήγαινε μαζί τους χωρὶς κανένα δισταγμό, γιατί τοὺς ἔχω στείλει ἐγώ.

Δίχως χρονοτριβή, ὁ Πέτρος κατέβηκε καὶ πλησίασε τοὺς ἄντρες.

–Ὅριστε, τοὺς εἶπε, ἐγώ εἰμαι αὐτός πού ζητᾶτε. Γιὰ ποῖο λόγο ἤρθατε ἐδῶ;

–Κάποιος Κορνήλιος, ἑκατόνταρχος, ἄνθρωπος εὐσε-

βής καὶ θεοφοβούμενος, πού ἔχει τὴν ἐκτίμησι ὄλων τῶν Ἰουδαίων, πῆρε ἐντολὴ ἀπὸ ἕναν ἅγιο ἄγγελο νὰ σέ καλέσει στοῦ σπιτί του καὶ ν' ἀκούσει ὅσα ἔχεις νὰ τοῦ πῆς.

Τότε ὁ νοὺς τοῦ Ἀποστόλου φωτίστηκε. Κατάλαβε τί σήμαινε τὸ ὄραμα πού εἶχε δεῖ!

Ὁλόχαρος, κάλεσε μέσα τοὺς τρεῖς ἄντρες.

–Θά μείνετε ἐδῶ σήμερα, τοὺς εἶπε. Θά φάτε, θά ξεκουραστεῖτε, καὶ αὔριο, πρωὶ-πρωὶ, θά φύγουμε γιὰ τὴν Καισάρεια.

Πραγματικά, τὸ ἄλλο πρωὶ πῆρε τὸ δρόμο μαζί τους. Τὸν συνόδευαν καὶ μερικοὶ χριστιανοὶ ἀπὸ τὴν Ἰόππη.

Τὴν παραπάνω μέρα ἔφτασαν στὴν Καισάρεια. Ὁ Κορνήλιος τοὺς περίμενε, ἔχοντας μαζέψει τοὺς συγγενεῖς του καὶ τοὺς πιὸ στενοὺς τοῦ φίλους.

Τὴν ὥρα πού ἔμπαινε ὁ Πέτρος, ὁ ἑκατόνταρχος ἔπεσε στὰ πόδια του καὶ τὸν προσκύνησε. Μά ὁ Ἀπόστολος τὸν σήκωσε, λέγοντάς του:

–Σήκω πάνω! Ἄνθρωπος εἶμαι κι ἐγώ!

Μπαίνοντας μέσα καὶ βλέποντας μαζεμένους τόσους ἀνθρώπους, βιάστηκε νὰ ζητήσει ἐξηγήσεις:

–Ἔρετε καλὰ πὼς ἀπὸ τὸ νόμο δὲν ἐπιτρέπεται σ' ἕναν Ἰουδαῖο νὰ συναστρέφεται μὴ Ἰουδαῖο ἢ νὰ μπαίνει στοῦ σπιτί του. Ὁ Θεός, ὅμως, μοῦ ἔδειξε ὅτι κανέναν ἄνθρωπο δὲν πρέπει νὰ θεωρῶ μολυσμένο ἢ ἀκάθαρτο. Γι' αὐτὸ ἤρθα χωρὶς ἀντίρρηση, ὅταν μὲ καλέσατε. Πέστε μου, λοιπόν, γιὰ ποῖο λόγο μὲ καλέσατε ἐδῶ;

Τὸ λόγο, ὅπως ἦταν φυσικό, πῆρε ἀμέσως ὁ Κορνήλιος.

–Πρὶν ἀπὸ τρεῖς μέρες, εἶπε, νήστευα ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὴν ὥρα τούτη. Στίς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα, καθὼς προσευχόμουν, ἕνας λαμπροφορεμένος ἄντρας στάθηκε μπροστὰ μου καὶ μοῦ λέει: «Κορνήλιε, ὁ Θεὸς ἄκουσε τὴν προσευχή σου καὶ πρόσεξε τίς ἐλεημοσύνες σου. Στείλιε, λοιπόν ἀνθρώπους στὴν Ἰόππη καὶ φώναξε τὸ Σίμωνα, πού λέγεται καὶ Πέτρος. Μένει στοῦ σπιτί τοῦ Σίμωνα τοῦ βυρσοδέψου, πού εἶναι κοντὰ στὴ θάλασσα. Ὅταν θά ἔρθει, θά σοῦ πῆ τί πρέπει νὰ κάνεις». Ἔτσι, ἔστειλα αὐτοὺς τοὺς τρεῖς ἄντρες καὶ σέ κάλεσα. Σ' εὐχαριστῶ πού ἤρθες. Τώρα ὅλοι ἐμεῖς εἴμαστε ἐδῶ, μπροστὰ στοῦ Θεοῦ, καὶ περιμένουμε ν' ἀκούσουμε ὅσα ἔκείνος σ' ἔχει προστάξει νὰ μᾶς πῆς.

Συγκινημένος ὁ Πέτρος πῆρε τὸ λόγο.

–Τώρα σ' ἀλήθεια καταλαβαίνω πὼς ὁ Θεὸς δὲν κάνει διακρίσεις ἀνάμεσα σὲ Ἰουδαίους καὶ ἀλλοφύλους, εἶπε, ἀλλὰ δέχεται κάθε ἄνθρωπο, σ' ὅποιαν ἐθνότητα κι ἂν ἀνήκει, φτάνει νὰ τὸν σέβεται καὶ νὰ ζεῖ σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα Του. Ἔστειλε στὸν ἰσραηλιτικὸ λαὸ τὸ Λόγο Του κι ἔφερε τὸ χαρμόσυνο ἄγγελμα τῆς εἰρήνης διαμέσου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι ὁ Κύριος ὄλων. Γνωρίζετε βέβαια, τὸ γεγονός πού ἔχει διαδοθεῖ σ' ὅλη τὴν Ἰουδαία,

ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴ Γαλιλαία, μετὰ τὸ βάπτισμα πού κήρυξε ὁ Ἰωάννης. Μάθατε γιὰ τὸν Ἰησοῦ ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ, πού τὸν ἔχρισε ὁ Θεὸς μὲ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ μὲ δύναμη. Παντοῦ, ἀπ' ὅπου πέρασε, εὐεργετοῦσε καὶ θεράπευε ὄλους ὅσους κατὰ τὴν ἀνάστασιν ὁ διάβολος, γιατί ὁ Θεὸς ἦταν μαζί Του. Ἐμεῖς εἴμαστε μάρτυρες γιὰ ὅλα αὐτὰ πού ἔκανε καὶ στὴν ὑπαίθρο τῆς Ἰουδαίας καὶ στὴν Ἱερουσαλήμ. Αὐτὸν, ὡστόσο, τὸν κάρφωσαν στοῦ σταυροῦ καὶ τὸν θανάτωσαν. Μά ὁ Θεὸς τὸν ἀνέστησε τὴν τρίτη ἡμέρα ἀπὸ τοὺς νεκροὺς κι ἔκανε νὰ τὸν δοῦν ἀναστημένον ὄχι ὄλοι, ἀλλὰ μόνο οἱ μάρτυρες πού ἔκείνος εἶχε διαλέξει ἀπὸ πρὶν, δηλαδή ἐμεῖς, πού φάγαμε καὶ ἤπιαμε μαζί Του μετὰ τὴν ἀνάστασιν Του. Καὶ μᾶς πρόσταξε νὰ κηρύξουμε στοῦ λαοῦ καὶ νὰ μαρτυρήσουμε πὼς Αὐτός εἶναι ὁ ὀρισμένος ἀπὸ τὸ Θεὸ κριτὴς τῶν ζωντανῶν καὶ τῶν νεκρῶν, γιὰ τὸν ὅποιον μιλοῦν ὄλοι οἱ προφῆτες, βεβαιώνοντας ὅτι στοῦ ὀνομα Του θά λάβει συγχώρηση τῶν ἁμαρτιῶν τοῦ κάθε ἀνθρώπου πού θά πιστέψει σ' Αὐτόν...

Μιλοῦσε ἀκόμα ὁ Πέτρος, κάνοντας μιά θαυμαστὴ περιήληψη ὄλου τοῦ Εὐαγγελίου, ὅταν οἱ ἀκροατές τους, πού εἶχαν ἤδη πιστέψει ὀλόψυχα στοῦ Χριστοῦ, ἀξιώθηκαν νὰ λάβουν τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Ἔτσι, ἄρχισαν νὰ μιλοῦσαν γλῶσσες, ὅπως οἱ ἀπόστολοι τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, καὶ νὰ δοξολογοῦν τὸ Θεό. Κατάπληκτοι τοὺς ἄκουγαν οἱ πιστοὶ πού προσέρχονταν ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους καὶ εἶχαν ἔρθει μαζί μὲ τὸν Πέτρο. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πού ἐβλήσαν νὰ δίνεται καὶ στοὺς εἰδωλολάτρες πλοῦσια ἢ δωρεὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὁ Πέτρος πῆρε πάλι τὸ λόγο.

–Ποῖος μπορεῖ νὰ ἐμποδίσει τὴν βάπτισιν στοῦ νεροῦ αὐτῶν ἐδῶ τῶν ἀνθρώπων, πού πῆραν τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ὅπως κι ἐμεῖς;

Καὶ πρόσταξε νὰ βαπτιστοῦν στοῦ ὀνομα τοῦ Κυρίου. Ἀφοῦ βαπτίστηκαν, παρακάλεσαν τὸν ἀπόστολο νὰ μείνει μαζί τους λίγες μέρες. Πραγματικά, ἔμεινε ἐκεῖ γιὰ νὰ κατηχήσει τοὺς νεοφώτιστους, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ κηρύξει τὸ Χριστὸ καὶ σ' ἄλλες ψυχές στὴν Καισάρεια.

Ἔτσι βαπτίστηκε μὲ τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς φίλους τοῦ ὁ ἑκατόνταρχος Κορνήλιος (Πράξ. 10, 1-48), ὁ κατωπινὸς ἐπίσκοπος Σκεψέων τῆς Μυσίας καὶ ἅγιος, τοῦ ὀποῖοῦ τὴ μνήμη τιμᾶ ἡ Ἐκκλησία στίς 13 Σεπτεμβρίου.

Μ.Σ.Π.

